

Vecsei Miklós előadásáról

A Lónyay Utcai Református Gimnázium és Kollégiumban megrendezett Bokorünnepen mindenki izgalommal várta **Vecsei Miklós** előadását. A Máltai Szeretetszolgálat általános alelnöke, miniszterelnöki biztos életszerű képekkel indította gondolatait, amelyből láthattuk, hogy egy világcég reklámja és a valóság milyen hasonló alapokon, milyen ellentétes világokba vezeti a gyanútlan szemlélőt. A magyar mélyszegénység jelentős része a cigányság soraiból kerül ki. Felemelésük, integrációjuk eddig szinte minden generációban különböző technikákat követett, amely idestova hatszáz év alatt sem ért el átütő eredményt.

Vecsei a valóság bemutatásán kívül nagy hangsúlyt fektetett a megértés fontosságára. Gondolatmenetük alapja, hogy a kívülről benyúlás ebbe a világba csak akkor vezet eredményre, ha a megsegítendő csoport is akarja, várja és tevékenyen részt vesz ebben a munkában. Ha a közösségre erőltetett segítség, pl. épületfelújítás nem párosul az ott élők munkájával, akaratával és törekvéseivel, az rövidesen a felújított élettér ismételt leromlásához vezet. Vagyis a közösség életét élni kell, hogy megérthessük, és a segítség valódi segítség legyen, ne felélendő és aztán elfelejtendő forrás, ami csak konzerválja a korábbi állapotokat. Emberi kapcsolatok, bizalom, közösség és értelmes munka, személyes példa, odaadás kell, hogy a külső források kifejthessék hatásukat.

A felzárkóztatás komplex, hosszútávú feladatrendszer, amelynek elemei egymásba kapcsolódóan fejtik csak ki hatásukat. A hit, az istenkapcsolat, a közösség moráljának felemelése, a rájuk települt, őket fosztogató erőktől való megszabadításuk csak minden jóakarató kormányzati, önkormányzati, közösségi és személyes áldozatvállalási erő együttes munkájával lehetséges.

Közösségünk örömmel látta, hogy a jól szervezett, intézményesült segítő szándék komolyan veszi feladatát és számít minden jóakarató közösség és magánszemély együttműködésére.

Konkrét ismereteket kaphattunk a máltaiak és a kormány szegény-politikájának/ cigány-politikájának filozófiájáról, forrásairól, részleteiről.

Az előadás utáni kérdésekre adott válaszok pontosították a megértést és adtak lehetőséget arra, hogy minél alaposabban körül járassuk ezt a témát. Mindenki úgy érezte, hogy gazdagodott az előadás meghallgatásával és komolyan számot vethettünk a probléma súlyával, a megoldás lehetőségeivel és távlataival.

[Benyhe István]

Szubjektív élménybeszámoló

Azzal kezdeném, hogy én az ilyen alkalmakat azért várom a leginkább, mert találkozhatom – gyakran és ritkábban látott – testvérekkel, barátokkal, és ott tudjuk felvenni a fonalat, ahol két hete, egy éve, két éve elejtettük. Most sem kellett csalódnom, ebédszünetben jókat beszélgettem, és láttam, hogy mások is ezt tették – a jóízű harapnivalók elfogyasztása mellett. Hálás köszönet az erről gondoskodó testvéreknek!

A délelőtti pódiumbeszélgetést nagyon élveztem, úgy éreztem, hogy ez tényleg az életünkről, a mindennapjainkról szólt. „Az ember fáj a földnek?” – ez volt a cím. Ezen belül az oktatásról, a klímaváltozásról és az internetről, a digitális világ veszélyeiről hallhattunk érdekfeszítő beszélgetést Kőszegi Júlia, Magyar Lackó és Bajnok Kristóf részvételével, Bajnok Dani moderálásával.

Örültem, hogy ez a színvonalas program „saját erőből”, közösségi társaink közreműködésével valósult meg. Hallgattam volna még egy darabig őket, de aztán következett a kiscsoportos megbeszélés...

Vecsei Miklós előadása – és a képsorozat – a mélyszegénységben élő emberekről néha kimondottan szívbemarkoló volt. Jónak tűnik az elképzelés, hogy a legkisebekkel kezdenek el foglalkozni, amikor még nagyobb az esély, hogy ezek a gyerekek kitörhessenek az ördögi körből, és nekik már jobb életük legyen.

Kovács Laci a misén feltette nekünk a kérdést: Ölni vagy ölelni? Az emberiség története hadtörténet, és most is rémisztő események tanúi vagyunk. Egy reményt adó Ady-verssel zárta a beszédét: „Az Isten: Élet... S az Életnek nincs soha vége!”. Így legyen.

Aztán következett a Magidom-koncert, amin sajnos nem tudtunk részt venni, de egy héttel később pótoltuk a Kobuci-kertben.

[Kissné Kosztolányi Klára]

Gyermekprogramok

Az augusztusi Bokorünnepen színes paletta várta a közösségi programra látogató kisgyermeket.

A délelőtti első részében Bakányi Mária készült a már hagyománnyá vált mézeskalács díszítéssel. Marcsi tudása, kreativitása, kedvessége most is új ismeretekkel, a tevékenység örömeivel, szép alkotások létrehozásával gazdagította a köré gyülekező, vele alkotó gyermekeket.

A szomszédos teremben Rauscher Anna a „titkok” szobáját hozta létre. „Higgy a szemednek” című természettudományos kísérleteivel elvarázsolta a kíváncsi, érdeklődő tekinteteket, majd a gyerekek is lehetőséget kaptak arra, hogy játékos módon maguk is létrehozhassák a „csodát”, belemerülve, megmártózva, igazi élményt, tapasztalást nyerve a tudomány világából.

A délelőtti második felében főként mozgásos játékokban vehettek részt a gyermekek, Bóta Zsuzsi és Magyar Laura szervezésében. Tornaszerek használatával, mindannyian nagy örömmel, felszabadultan futottak, kúsztak, másztak, egyensúlyoztak, céloztak, dobtak stb. A testi adottságok, képességek kibontakoztatása mellett lehetőségük adódott egymás megismerésére, szellemi, lelki kincseik felvillantására is. Nagyon ügyesek voltak, mégis a legnagyobb élményt az jelentette, ahogyan egymáshoz viszonyultak, alkalmazkodtak, ahogy figyelmük, türelmük, szeretetük, felénk irányuló elfogadásuk megnyilvánult. Nagy élményt jelentett az együtt átélt idő, tevékenység, melyet a végén a szülőkkel közös kötélhúzó verseny koronázott meg.

A délután folyamán kézműves programokat szerveztünk Kierblewski Csengével és Hannával kiegészülve. Változatos technikákat kínáltunk (henna, ujjfestés, formalyukasztás, rajzolás, festés, vágás, ragasztás), melyekből szabadon választhattak a gyerekek. Az alkotó hangulat mellett nem maradhattak el a jó hangulatú beszélgetések sem.

Szervező társaim nevében is köszönöm a bizalmat és az élményt!

[Magyar Laura]

[A programbeszámoló a havonta megjelenő információs kiadványunkba készült.]